

Rozhovor s Václavem Markem, muzikantem, kapelníkem a pedagogem

Vystudoval Konzervatoř v Pardubicích, obor hra na akordeon, pak Pedagogickou fakultu Univerzity v Hradci Králové, obor hudební výchova, filosofie a společenské vědy pro střední školy. Jako akordeonista vystupoval v řadě zemí Evropy i Asie. Působí rovněž i jako pedagog. V sezóně 2008/2009 byl intendantem – výkonným ředitelem divadla Semafor a v letech 2017 – 2019 spolupracoval s Václavem Hybšem jako druhý dirigent jeho orchestru. Obdivuje jazz, swing a taneční hudbu 30. – 40. let 20. století., kterou od roku 1999 provozuje se svým ansámblem Blue Star. Pro autentické vyznění populárních písní 2. pol. 20. století vznikl o něco později soubor s názvem Václav Marek Orchestra. www.vaclavmarek.cz

Máme plnou dětskou léčebnu Vesna dětí, tedy jaký byl Václav Marek jako dítě? Zajímal se o hudbu, a jaké měl vysněné povolání? Zlobil třeba? 😊

Hudbu jsme měli v rodině. Nejdřív jsem sice říkával, že budu buď lékař, nebo muzikant, obojí se mi velmi líbilo, ale nakonec jsem měl jasný cíl – vystuduji konzervatoř a pak akademii. Ta konzervatoř zůstala a vysoká škola byla nakonec pedagogická.

A jestli jsem zlobil? Určitě! Jako každé správné dítě. Víte, máme doma tři kluky, tak je občas rachot. A když už je toho zlobení dost, tak ještě předtím, než se „demokraticky“ dohodneme co a jak, říkám vždy: „Klid, je to normální. Oni z toho vyrostou. Snad...“ 😊

Měl jste cestu k hudbě snadnější? Kdo vás nejvíce hudebně ovlivnil?

Prvním hudebním vzorem byl pro mě můj dědeček Blahoslav Blahovec, profesionální akordeonista. Byl všestranný. Hrál například v Orchestru Karla Valdaufa či u Ústřední hudby Ministerstva vnitra, založil a vedl různá hudební tělesa a přitom

vykonával funkci pedagoga a ředitele dvou hudebních škol. V osmi letech jsem u něho začal hrát na akordeon. Díky rodičům, kteří dali mně a mému bratrovi obrovské zázemí, lásku a podporovali nás v tom, co děláme, jsem měl krásné dětství a zároveň se mohl i takto profesně rozvíjet.

Další můj veliký vzor je Kamil Běhounek, jazzový akordeonista třicátých a čtyřicátých let dvacátého století. V té době o něm byla dokonce zmínka i v evropské encyklopedii jazzu jako o prvním evropském jazzovém akordeonistovi na takzvanou jazz hot harmoniku. Navíc byl úspěšný skladatel písní té doby. Účinkoval v různých souborech, ať už vlastních či pod vedením někoho jiného. Vlastně máme podobnou cestu, i když opačným směrem. Zatímco on se od mládí věnoval swingu a jazzu, a potom, když emigroval do Německa, hrál kromě harmoniky i víc na klarinet a založil dechovku, já začínal u lidovky, kde jsou sice podobné skladby jako v dechovce, ale v jiné instrumentaci, a nyní dělám swing a taneční hudbu.

Jakou hudbu sám nejraději posloucháte?

Dobrou! Víím, zní to jako fráze, když řeknu, že hudba se dělí na dobrou a špatnou. Někdo takové dělení nemá rád. Tak jinak, potřebuji v ní mít zastoupené tři složky – melodii, harmonii a rytmus. Bohužel mi přijde, že dnes je tohoto společného zastoupení jako šafránu. A tak sahám převážně většinou po archivních snímcích, kde si přijdu na své. Stylově to mám, jak se říká, „od Bacha po Vlacha“. Proto děkuji předcházejícím generacím za to, že nám zanechaly takovéto dědictví.

Vedete svoje děti také k hudbě?

Ano. Devítiletý Kristián hraje čtyři roky na piano a je předpoklad, že jisté vlohy po různých kolenech zdědil. Dvojčata Štěpán a Václav, kterým je šest, nezůstávají pozadu, a tak již rok zkoušejí rovněž hru na klavír. Žena prohlásila, když se dvojčata narodila, že mi porodí bigband, ale to už jsme zarazili. Rozhodli jsme se pro malou partu. ☺

Přibližte čtenářům vaše působení a současné projekty, kde vás mohou uvidět, až to půjde a co děláte a připravujete právě nyní?

Ansámbl Blue Star pravděpodobně zamíří do studia, aby nahrál vánoční album pro následné Vánoce. Námětů máme hodně, natáčet by se mohlo pořád, tak uvidíme, co dalšího se nám podaří. Budeme pokračovat ve třech koncertních pořadech, k tomu máme jeden zbrusu nový s názvem Nebe na zemi, aneb peklo nebude, ráj se vrací! Dále hostujeme ve dvou představeních v Divadle na Vinohradech – v inscenaci Hašler od Pavla Kohouta a v Sňatcích z rozumu. Orchestr Václava Marka se připravuje na nově pojaté sezonní turné, na vánoční koncerty, a protože zatím nemá hudební nosič, určitě zamíří rovněž do nahrávacího studia natočit debutový komplet.

Od kdy jezdíte do Janských Lázní a máte na ně nějaké vzpomínky z dětství?

Do Janských Lázní jezdíme pravidelně od roku 2016. Nejprve byla jako doprovod častěji moje žena Štěpánka, které patří veliký obdiv a dík za to, že v té první fázi pomohla našemu synovi překonat těžší začátky. No, a teď už se v pobytech střídáme. Oba dva máme na lázně hezké vzpomínky, a to ještě z doby předtím, než jsme sem začali jezdit se synem. Mladší sestra mé ženy zde totiž v dětství byla pacientem. A já sem jezdil s dědečkem, který zde v lázních pravidelně koncertoval se svojí kapelou.

Jak hodnotíte pobyty se synem tady na Vesně, pokroky, které mu přinesla léčba? Co se vám tady líbí a co byste naopak změnil?

Jednoznačně kladně. Když si uvědomím, s čím syn nastupoval, a jak se to za tu dobu, co sem jezdíme, zlepšilo, mohu říci, že jsme za tuto možnost vděční. Spokojenost je to pravé slovo charakterizující náš pohled na zdejší dětskou léčebnu. Líbí se nám přístup, který je ve všech ohledech nadmíru lidský a taktéž vysoce profesionální. Žádné zásadní věci, které bych si přál změnit, jsem tak nenašel.

Budete sem i nadále jezdit?

Pokud to půjde, tak ano. Budeme rádi.